

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 181. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592437968/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

vendte sig til at være min Kval, og det rige Indhold, de endnu havde for Andre, blev Tomhed for mig, Jeg kunde ikke see og føle nogen Forskjel mellem Peterskirken og hvilkensomhelst Rum, og jeg havde ikke længer Sands for den Historie, som Ruinen fortalte. Overalt havde Hun været og var der ikke længer; min Sjæl greb efter det flygtende Billede, strakte sig ud efter det, som om den skulde skilles fra Legemet. Jeg kunde ikke reise derfra; thi hvor skulde jeg reise hen? Det var dog det eneste Sted, hvor hendes Tanke endnu kunde finde mig, hvis den søgte mig.

Ved en Illusion, jeg ikke var Herre over, tillagde jeg hende nu i Afstand mere Delagrighed i mine Følelser, end jeg havde Ret til, eller en Forpligtelse til at lade mig vide, at det Hele ikke havde været en Drøm, og næppe havde jeg faaet den Forestilling, at hun mulig vilde skrive, for Haabet, et ængstende Haab om, hvad næste Øieblik kunde bringe, traadte istedenfor Savnet af de svundne Øieblikke – men ikke til nogen Lindring; thi hver Dag blev kun til en ny Skuffelse, et ihjel-slaaet Haab, der gjenopstod som ny, urimelig Længsel. Og medens jeg kun altfor vel vidste, at hun var borte, skaffede Phantasien sig samtidig en foribflyvende Trøst og Glæde ved den Indbildning, at i en Vogn, der kjørte forbi, eller ved et Vindue, der lukkedes op, sad hun. Men naar jeg da tog Magten over mig selv, bortviste de skuffende Billeder og tvang de urimelige Forventninger ind under Fornuften, saa kom Spørgsmaalet om, hvordan hun selv nu havde det, om hun var lykkelig og tryk? En velgjørende Reaction strømmede da til Hjertet; da mærkede jeg, at jeg elskede hende med Æmhed, som en Søster, som en Slægtning, som et Barn, og dog tillige med en Mands Kjærlighed til en Kvinde. Jeg erkjendte, at jeg selv intet Mere havde at fordrø; noget usædvanlig Skjønt og Elskeligt havde vist sig for mig, fyldt mit Hjerte, givet mig en stor sjælelig Eiendom – og hvad Ret havde jeg til Mere? Var ikke dette, endog forbundet med Lidel-se, bedre end den Tid, da jeg Intet havde følt?

Jeg gennemgik min Kjærligheds hele Historie, dvælede ved hvert Ord og hvert Blik ligesaa Østerbro til Jernbanestationen ved *Casa Campini*, og naar jeg da undertiden overrasket spurgte mig selv, hvad Fornuft der var i at gaae saadan i Kreds og lukke mig sjælelig inde i et Forhold, der var uden Fremtid, maatte jeg svare mig selv: Jo, det var altoverviende for mig, om de forløbne Maanedere vare Del af to

Menneskers Evighed eller ei, og jeg havde derfor intet Vigtigere at tænke paa.

Men samtidig fik jeg et andet vigtigt Anliggende at tænke paa. Min Søster havde, som det lod til, sikranet hele Vinteren, og nu havde Lægen raadet til, at den længe omtalte Reise mod Syd skulde gaae for sig snarest mulig, hvis blot intet Tilbagefald indtraadte. Jeg levede i Angst for, at dette mulig kunde være en Forbereden paa værre Tidender, og jeg begyndte at ansee det for min Pligt at drage nordpaa for at møde hende og Valdemar enten paa Reisen eller i Hjemmet.

Da var det, at jeg i Rom havde det Møde, der forekom mig som det besynderligste, jeg havde oplevet; thi vel havde jeg mødt Mennesker af ganske anderledes Betydning, men Ingen, hvem det efter Omstændighederne var mig saa curios at see. Som jeg en Dag kom fra *Via Sistina* for at gaae ned ad Spanske Trappe, saae jeg i Afstand to Personer komme op ad Trappen, og den ene af dem, der i samme Øieblik tegnede sig paa den fjærne, blaa Peterskirke som Baggrund, i brun Liberikjole med store hvide Metalknapper og i høie Støvler, syntes mig paaafaldende at minde om Salling, og da jeg saae rigtig til og hørte Stemmen, var det ogsaa Salling. Salling i Rom! Salling tegnende sig som Silhouette paa Peterskirken! Det var saa urimeligt, og medens jeg følte det som sælsomt, komisk, havde jeg tillige ved at see denne Skikkelse stige op over Randen af Spanske Trappe en mysteriøs, overtroisk Fornemmelse, som om min Fortid, min Barndom synlig viste sig for at møde mig og kalde mig til Afgjørelsen af min Fremtid.

Hans Overraskelse ved at see mig, var omtrent ligesaa stor som min, og han var tillige overordenlig glad. Efter de første Udbrud af Fornøielse og Ændren bad han mig oversætte Noget for den italienske Leietjener, hvem man havde medgivet ham under det Paaskud, at han forstod Tydsk, hvilket Salling selv antog at forstaae, fordi han aldeles ikke forstod Italiensk.

«Det, som jeg beder ham om, men som han ikke kan forstaae,» sagde Salling, «er, at han vil skaffe mig et godt Stykke Surbrød med røget Lax og et Glas Øl.»

«Ja, men Salling, selv om han kunde forstaae det, vilde han dog næppe kunne skaffe Dem Surbrød og røget Lax. Men jeg vil gaae med Dem til et tydsk Bryggeri, som er her i Nærheden.»

«Saa er Wien dog en anderledes By! Der fik jeg Rugbrød!»